Neobișnuita întâlnire a omului cu un om (II)

On Martie 10, 2013

Încadrează-te în tiparele de dezvoltare ale leadershipului de tip "existențial", prin experimentarea unei noi dimensiuni a personalității în realitatea pe care tu însuți o concepi.

Eram prins într-un loop continuu, delirant, care executa în paralel mai multe operații, crescând astfel posibilitatea de eroare. Îndeosebi, parcurgeam un ciclu complet în gol, reversibil, format din transformări, sau diverse fuziuni reversibile. Nu puteam distinge nimic din această împletitură de stări și tranziții între stări, din acest amalgam de gânduri pe care nu le puteam delimita clar. Pur și simplu se succedeau neregulat, ascendent și descendent ca niște electrozi cu micro-curenți care se poziționează într-o zonă neutră, cu potențial de *rebound.*

Nu puteam să percep ceea ce se petrecea cu adevărat, nu mai înțelegeam nimic din ce se întâmplă cu mine. Era o obsesie, și o obsesie din ce în ce mai copleșitoare pe măsură ce mă apropiam de adevăr, de partea nevăzută din mine. Eu și propriul meu univers, nedespărțiți precum Castor și Polux. Şi totuși delimitați printr-o linie discontinuă - de o iluzie, de o slăbiciune. Ce anume stătea între noi doi, ce anume ne putea facilita procesul de permanentă unificare între noi? Ne-am fi putut oare fortifica relațiile, devenind unul și același, un întreg, o entitate, și nu o instanță a unei legături?

Leadership: Poți să-ți formezi o nouă percepție despre cine ești cu adevărat prin intermediul experiențelor trăite la limita dintre ceea ce corespunde realității și ceea ce se supune încercării de a te detașa de clișeele comune?

Un pasaj din " *The Black Riders* ", de Stephen Crane, îmi stăruia necontenit în minte:

Un om declară universului:

"Sir, eu exist ! "

Totuși, replică universul:

"Acest fapt nu a creat pentru mine vreo obligație oarecare."

Cine era acest om din mine care exista tot timpul, această jumătate cu accent tot mai pronunțat, comparativ cu propria mea percepție despre expectanțele unei realități care se desfășoară în mod plenar în activitatea imaginativă? Era oare un univers? Cât prețuia el? Ce obligație aveam față de el?

O armonie reală nu poate exista fără existența unei polarități. Trebuia să caut adânc în mine însumi "Omul", să descopăr chintesența ființei mele dincolo de spațiu și timp, dincolo de orice principiu și limitare, fără să mă întreb de fiecare dată dacă el este punctul terminus al existenței mele.

Trebuia să mă supun încercării de a mă detașa de clișeele comune de genul „așa merg lucrurile" ca să-mi construiesc propriul turn de fildeș în care uneori mi s-a întâmplat să

păşesc, ca într-o bulă temporală, şi să intru într-un alt timp şi spaţiu. Doar ca să realizez că unicul lucru care mă putea ajuta să simt prezentul în toată splendoarea lui era capacitatea de a mă detaşa de anumite dorinţe şi să las să se întâmple doar ceea ce era potrivit pentru mine, ceva dictat doar de o entitate mai înaltă.

Leadership: Poţi să-ţi validezi autonomia raţiunii de a exista prin maximizarea reflexiei a ceea ce eşti cu adevărat în perimetru realităţii care se vrea a fi un adevăr al fiinţei şi totodată un microcosmos al universului?

Felul cum îţi percepi personalitatea, în virtutea unui algoritm de detectare a particularităţilor care te deosebesc şi te fac să fii tu însuţi, oferindu-ţi posibilitatea de a-ţi exprima cea mai măreaţă versiune a ta, poate sprijini fie stabilizarea direcţiei de dezvoltare în societate, fie mobilizarea dezvoltării progresive în jurul anumitor idei de redefinire a realităţii.

Întrucât eşti interesat de ceea ce se întâmplă cu propria ta fiinţă şi cu mediul din jur, accentele cad probabil pe standardul tău de evaluare şi de formare ce influenţează ritmul şi trendul tău existenţial. Abia astfel începi să ai o idee despre ce pierzi dacă nu reuşeşti să recunoşti şi să cucereşti acea parte din tine care se vrea inabordabilă - acel univers care poate absorbi binele şi răul.

Singurul adevăr al fiinţei în care mă zbat să trăiesc este acela că nu mă pot opri să mă privesc într-o oglindă imaginară care îmi preia imaginea dintr-o altă perspectivă a universului, menită să-mi arate că există un Dumnezeu personal şi prezent în viaţa mea.

Acea parte din tine pe care o recunoşti drept suverană este mult diferită de acea parte din tine care te ţine prizonier în acea frântură de univers care se îndreaptă încet spre libertatea înălţimii gândului care precede revelaţiile şi fapta. Întrucât aceste două mari contraste definitorii, bine înghesuite într-un interior ambiguu, nu apar prea des în contextul leadershipului, trebuie să le căutăm în altă parte, în spaţiul valorilor fundamentale, în contextul expunerii în faţa realităţii care permite asumarea stării de fapt.

Reflexia a ceea ce eşti cu adevărat în perimetru acestei realităţi, prin alăturarea celor două contraste care îţi potenţează atitudinea, trăirile şi trăsăturile de caracter, fac din tine un lider în măsură să-şi valideze propria autonomie.

Leadership: Existenţa spre care tinzi este rezultatul unei partide cu un jucător tare, pornind de la premisa că tot ceea ce îţi transmite vocea interioară este un mesaj provenit dintr-o altă ordine a lucrurilor decât cea dominantă?

Spuneam la unul din webinaruri: *„ Pentru a merge pe propria lui cale, liderul trebuie să-şi valideze virtuţile cele mai de preţ prin iluminare, deci trebuie să treacă prin propriul proces de înţelegere."*

Acest proces de înţelegere stabileşte efectul maxim pe care îl poate produce leadershipul de tip "existenţial", prin experimentarea unei noi dimensiuni a personalităţii în realitatea pe care tu însuţi o concepi.

Existenţa spre care tinzi este rezultatul unei partide cu un jucător tare, cu "Omul" din tine. Priveşte acest joc în doi cu mare interes. Adevăratul câştigător, dovedindu-şi consecvenţa în orice tip de situaţii, este acest tandem, aproape infailibil: Tu şi El, amândouă entităţile în acelaşi trup.

Nu-i dorință mai firească pentru un aspirant la statutul de lider decât dorința cunoașterii depline. El încearcă toate mijlocirile care îl pot duce la aceasta. Dacă dă greș judecata și nu poate întrebuința experiența, apelează la "Omul" din el.

Arta de a te ridica deasupra oricăror limitări, prin diverse încercări, se naște – nu din izolarea, ci din contactul permanent cu partea ta cea mai reprezentativă, partea lucrătoare din tine. Rolul ei ți-a luminat calea.

Un mesaj provenit dintr-o altă ordine a lucrurilor decât cea dominantă poate fi formulat în felul următor: "Modul în care concepi relația cu realitatea pe care o trăiești este un mod de a experimenta universul, astfel încât fii nevoit să-l reorganizezi".

Neobișnuita întâlnire a omului cu un om evidențiază reflexia a ceea ce ești cu adevărat in perimetru unei realități create de tine însuți prin alăturarea celor două părți din tine: una conducătoare și cealaltă vitală individualității tale.

Îndreaptă-ți atenția spre „Omul" din tine, spre adevăratul tău nucleu de mobilizare și de prospectivă. Experimentează unitatea. Caută adânc în tine însuți, caută chintesența ființei tale dincolo de spațiu și timp, dincolo de orice principiu și limitare, fără să te întrebi de fiecare dată dacă ea este punctul terminus al existenței tale. Sapă în marele zăcământ al vieții și al realității, prin autocunoaștere, și încearcă să extragi toate acele minerale care servesc la cristalizarea identității tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/neobisnuita-intalnire-a-omului-cu-un-om-II.html